

# Tranzitia de 14 zile

## VOCEA VÂLCII

**Motto: „Boalălungă, moarte sigură... pân' s-or coace că pșunele.”**

(Proverbe remixate)

Ne-au trebuit 17 ani ca săajungem aici.

În mod simbolic pentru felul nostru de-a fi, am devenit europeni cu acte în regulăfix într-o zi de luni declaratăoficial ca nelucrătoare și urmatăde o zi de marți la fel de nelucrătoare. Miercuri pe la amiază, mergând pe stradă, am întâlnit un român tipic ce-și saluta niște cunoscuți, cu care tocmai tăifăsuise circa un sfert de oră, o familie de români tipici, cu urarea: „Sărbători fericite!”. „Care sărbători?”, mi-a venit să-l întreb, că tocmai se terminaseră.

Fusese și Crăciunul, fusese și Revelionul. De-acuma gata, era prima zi de muncă din noul an, nici el și nici cunoscuții lui nu aveau de ce sămai zăbovească la taclale în colțul străzii. Doar dacă nu cumva se aflau, cu toții, în concediu legal de odihnă—însăasta ar fi fost destul de puțin probabil, fiindcă românul tipic își ia concediu de odihnăde două ori pe an: vreo trei săptămâni prin vară, ca sămeargăla mare cu bilete ieftinite prin sindicat, și încă vreo săptămânăîn luna decembrie, ca să-l sacrifice pe Guvițăașa cum trebuie, să-l tranșeze, să-l transforme în cârnați și să-i atârne

șuncile în afumătoare.

Pare greu de crezut, oameni buni, dar europenii din Europa s-au trezit din mahmureala festivă Revelionului cu cel puțin 24 de ore înaintea majorității românilor din România. Și s-a apucat de treabă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Fabricile duduie, autocamioanele aleargă pe autostrăzi, bursele tranzacționează, băncile transferă bani, funcționarii sunt la birouri și nu beau cafele sau ronțăie din șoricelul lui Guviță... Ce mai tura-vura, toată lumea muncește. Chiar și la noi sunt unii, nesuferiții de ei, care au fugit de acasă în dimineața celei de-a treia zile din 2007, ca să se apuce de ceea ce fac ei 252 de zile pe an.

Dar nu toți.

Săptămâna trecută, majoritatea populației mioritice continua să-și râgâie mulțumirea că, uite, ăia ne-au primit și în UE, iar dracu' nu e chiar atât de negru. Ieșim din țară doar cu buletinul, adică de-acum înainte mergem în excursie la Luvru de câte ori o săvrea mușchiu' nostru. Hai noroc, să mai ciocnim un pahar cu vin de buturugăși să mai înghiorțăm cinci sarmale cu piftie făcută din adidașii + urechile lui Guviță!

Păcat că n-a picat și Boboteaza într-o zi de luni, ca să mai bifăm o zi liberă pe motiv că mergeam cu toții la putina cu aghiasmă din curtea bisericii; iar apoi, cu Sf. Ion, am fi înălțat o „punte de sărbători” și de vinerea trecută până marți săptămâna asta. că apoi miercuri ar fi fost începutul sfârșitului de săptămână... Ce mai veste-poveste, astea da sărbători fericite, cu libere cât cuprinde între 22 decembrie și 15 ianuarie, de ziua lui Eminescu.

Hopa, ia stai un pic! Altăzi măreață, pe care cuvine-se să o sărbătorim de-așijderea!

Cel mai bine și mai bine ar fi fost să închidem totul, preț de vreo 25-28 de zile... și să mai aderăm o dată la Uniunea Europeană și pe 1 ianuarie anul viitor, că tot voiau unii să ne amâne cu un an, fiindcă nu eram pregătiți.

Ce mai contau câteva săptămâni de sărbătoreală, față de 17-18 ani de tranziție pe care nici măcar nu i-am încheiat, fiindcă acum ne vine la rând împlinirea termenelor de conformare în 2011, în 2013 etc., stabiliți la diversele capitole de negociere din

perioada pre-aderării?!

Tare tâmpiți slovenii ăștia, care au trecut la moneda euro pe 1 ianuarie 2007 și și-au fixat doar 2 săptămâni de tranziție în care vechea lor monedă națională mai poate să circule în paralel cu moneda unică ! De parcă îi zorește cineva de la spate. Nu puteau să ia dumnealor exemplu de la noi, cei care de la Ziua Copilului din 2005 și până astăzi toooooo citim bancnotele de 1, de 5, de 10, de 50 și de 100 de lei noi, dar ne stâlcim creierii să calculăm și să vorbim toooooo în leii vechi?

Avea dreptate cine a zis că reforma se face cât timp poporul nu bagă de seamă ce se întâmplă. La ei, la sloveni și la alții, poporul așteaptă doar câte-un pic. Nu dormitează fericit, sărbătorind 16, 17, 18, ..., enșpe ani de la începutul tranziției, ca la noi.

Zora Vifor